

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 37/2010-21

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 4. februára 2010 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti Z. K., s. r. o., B., zastúpenej advokátom JUDr. F. N., B., veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Trenčíne č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti Z. K., s. r. o., o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 11. novembra 2009 doručená sťažnosť spoločnosti Z. K., s. r. o., B. (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4

Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009 v spojení s uznesením Okresného súdu Trenčín (ďalej len „okresný súd“) č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd v konaní o vymoženie sumy 1 901,95 € s prísl. proti povinnému D. J., N. [sťažovateľka uvádza „D. J. – J. J. – C., (...) IČO(...)“], vo veci návrhu sťažovateľky na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného rozhodol uznesením č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009 tak, že návrh sťažovateľky zamietol a exekúciu proti povinnému zastavil.

Proti uzneseniu okresného súdu podala sťažovateľka odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009 tak, že zastavenie exekúcie potvrdil a odvolanie sťažovateľky proti zamietnutiu návrhu na pripustenie zmeny účastníka konania na strane oprávneného odmietol.

Uznesenie okresného súdu v spojení s uznesením krajského súdu nadobudli právoplatnosť 8. septembra 2009.

Podľa sťažovateľky okresný súd i krajský súd rozhodovali vo veci, v ktorej im toto oprávnenie právny poriadok nepriznáva a krajský súd mal navyše rozhodovať nad rámec svojej zákonnej právomoci, pretože mu zákon nezveroval preskúmovaciu právomoc správneho rozhodnutia, resp. danú skutočnosť bol za zákonom taxatívne stanovených podmienok oprávnený posudzovať iný orgán. V dôsledku uvedených skutočností malo dôjsť k porušeniu označených práv sťažovateľky.

Vzhľadom na uvedené sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd vydal nález, v ktorom vysloví porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009, zruší predmetné

uznesenia krajského súdu a okresného súdu a vec vráti na ďalšie konanie a prizná jej náhradu trov právneho zastupovania.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'účinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľkou namietané porušenie základných práv zaručených v čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 a 4 ústavy, základného práva zaručeného v čl. 36 ods. 1 listiny a práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009 v spojení s uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009.

1. Podľa názoru ústavného súdu na konanie o časti sťažnosti, ktorou sťažovateľka namietala porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009 nie je daná právomoc ústavného súdu.

Ako vyplýva z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu je daná iba vtedy, ak o ochrane základných práv alebo slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je preto v týchto prípadoch subsidiárna. O ochrane práv sťažovateľky, ktorých porušenie namieta, vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (vo veci rozhodol uznesením č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009), proti ktorému sťažovateľka podala odvolanie, rozhodoval v odvolacom konaní krajský súd (uznesenie č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009). Vzhľadom na uvedenú zásadu subsidiarity preto nie je v právomoci ústavného súdu preskúmať namietané uznesenie okresného súdu.

Vychádzajúc z uvedených skutočností ústavný súd sťažnosť sťažovateľky v časti namietajúcej porušenie označených práv uznesením okresného súdu č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009 po predbežnom prerokovaní odmietol pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

2. Sťažovateľka namietala porušenie ňou označených práv aj uznesením krajského súdu č. k. 17 CoE 70/2009-38 z 21. júla 2009, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 23 Er 2578/2003-17 z 18. marca 2009.

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv alebo slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Podľa § 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd neodmietne prijatie sťažnosti, aj keď sa nesplnila podmienka podľa odseku 1, ak sťažovateľ preukáže, že túto podmienku nesplnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa.

Podľa § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil, že všeobecné súdy pôvodne vydali poverenie na vykonanie exekúcie, v ďalšom však dospeli k názoru, že exekúciu nie je možné vydať pre absenciu jednej zo základných podmienok tohto konania, ktorou je existencia exekučného titulu. Dospeli k záveru, že platobný výmer prezentovaný sťažovateľkou je ako exekučný titul v skutočnosti nulitným aktom, ktorý za exekučný titul nemožno považovať. Z uvedeného vyplýva, že všeobecné súdy z pohľadu sťažovateľky jej odmietli poskytnúť ochranu označenému základnému právu na súdnu ochranu v rámci exekučného konania.

Podľa názoru ústavného súdu pri takto formulovanej námietke mala sťažovateľka právo podať proti uzneseniu krajského súdu dovolanie, čo však neurobila. Sťažovateľka teda nevyčerpala mimoriadny opravný prostriedok, ktorý jej zákon na ochranu jej základných práv účinne poskytol a na použitie ktorého bola sťažovateľka oprávnená v zmysle Občianskeho súdneho poriadku, čo zakladá neprípustnosť sťažnosti, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol ako neprípustnú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 4. februára 2010